

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כ"ח טבת הוא יום ההולדת של אמי מורתי, ששמה חנה, על-שם כו' ועד ע"ש אמו של שמואל, שסיום וחזתם תפלתה "זיתן עוז למלכו וירם קרן משיחו"

ראה עמוד 8

ערב שבת קודש פ' וארא, ז"ך טבת, מבה"ח שבט
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מאריאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כיצד הי' העולם לפני שנברא?

לפנינו צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בהמבואר בהתוועדות דמוצאי ש"פ וארא ה'תשל"ט - בענין מציאותו האמיתית של העולם שהיתה גם קודם בריאתו (ע"פ המבואר בשער היחוד והאמונה פ"ג) (הצילום שלפנינו נדפס ב"שיחות קודש" תשל"ט ח"א ע' 676 בשילוב המענה)

~~ג. בשיחה הראשונה נאמר, שמבואר בשעהיוה"א שקודם שנברא העולם הי' העולם מציאותו האמיתית. האם הכוונה להסבואר בפ"ג שאילו ניתנה רשות לעיין לראות ולהשיב את החיות והרוחניות שנכל נברא לא הי' בשכיות הנברא ויזכרו ומשו נראה כלל לעינינו כי הוא בטל במציאות כמש"כ החיות והרוחניות שבו מאחר שבכלעידי הרוחניות הי' אינן זאפס טעם כמו קודם שעת ימי בראשית ממכ", ואז לא הי' בשמיות הנברא אלא רק החיות האלקי - וזהו אמיתית מציאות העולם (החיות האלקי).~~

אבל לכאורה איך אמ"ל הלשון שקודם שנברא הי' העולם במציאותו האמיתית, הדי קודם שנברא לא הי' עולם כלל (ולא שהי' עולם במציאותו האמיתית) - זרק לאחר שנברא הי' עיין לומר שמציאותו האמיתית היא החיות אלקי (ולא בשמיות העולם)?

להלן פענוח הכתי"ק כפי שמופיע בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):
בשיחה הראשונה נאמר, שע"פ המבואר בשעהיוה"א מובן שקודם שנברא העולם הי' מציאותו האמיתית העולם.

האם הכוונה להמבואר בפ"ג [כאן העתיקו המניחים קטע מתחילת הפרק "אילו ניתנה רשות לעיין כו" וכ"ק אד"ש הורה להשמיטו ולהעתיק תמורתו קטע מהמשך הפרק שבו תמונה התשובה לשאלתם: "זה פשוט כו' כ"ש שיוכל כו' וכדברים האלה ממש".

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב י"ד שת"כפ ומיד יקויים העיור הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ב"ה

3 דבר מלכות

זמן סגולה להביא הגאולה / משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תש"נ

8 זמן הגאולה

השלימות דיום השבת שחל ביום כ"ח טבת / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

הידיעה שמיד נכנס נשיא דורנו ומביט על כאו"א מהחסידיים / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

15 כתי"ק - פרסום ראשון

כיצד הי' העולם לפני שנברא? / מענה הרבי לשאלת המניחים בשיחת ש"פ וארא ה'תשל"ט

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ד שיכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגות-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

זמן סגולה להביא הגאולה

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכא"א מישראל, מכריז, שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה • בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכא"א מישראל – שתיכף ומיד גואל את בני מהגלות • בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כא"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח • קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תש"נ – מוגה

כהציווי (שהוא גם נתינת כח) "מעלין בקודש"⁴. וכידוע פתגם והוראת רבינו הזקן⁵ ש"צריכים לחיות עם הזמן". לחיות עם עניני התורה השייכים לזמן זה – לא רק פרשת השבוע, אלא גם (ואדרבה) – ביתר שאת (ב)המפורש בתורה אודות ענינו של זמן זה⁶, כבנדוד, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשתי עשר חודש באחד לחודש וגו'".

ויש לבאר הלימוד וההוראה מהמפורש בקרא ע"ד ר"ח שבט, וגם לבאר הקשר והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

א. ענינו של ר"ח שבט – מפורש בקרא¹: "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם. . . הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר" – שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבני ספר חמישי שבתורה, "משנה תורה"², ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"והימים האלה נזכרים ונעשים"³ – ש"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" מידי שנה בשנה "נזכרים" ועי"ז "נעשים" הענינים שהיו ביום זה בפעם הראשונה, ולא עוד אלא שמשנה לשנה הולך וניתוסף עוד יותר –

(4) ברכות כח, א. וש"נ.

(5) "היום יום" ב' חשון, ובכ"מ.

(6) והחידוש הוא שכן הוא גם בפרשת השבוע, שכיון שנקבע ע"פ תורה ללמוד ענין זה בזמן זה, עכצ"ל, שיש קשר ושייכות ביניהם.

(1) דברים א, ג, שם, ה.

(2) ראה זח"ג רסא, א. ועוד.

(3) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

בימינו אלו אין להתחשב בענין ד"מחזי כיוהרא"

. . . אין לחשוש מהענין ד"מחזי כיוהרא" (כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו כו') – כפי ההדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר כו"כ פעמים שבימינו אלו אין להתחשב בענין ד"מחזי כיוהרא", מכיון שנמצאים אנו בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו, ולכן בהכרח להזדרז במילוי השליחות המוטלת על כאו"א מאתנו לעשות את כל התלוי בו להביא את הגאולה.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

יהודי בודאי מקוה באמת שמשיח צדקנו יבוא "היום"

. . . יהודי צריך להתפלל ולבקש מהקב"ה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וצריך לקוות שהקב"ה ימלא בקרוב ממש את בקשתו – "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ומובן בפשטות שכאשר מתפלל להקב"ה, "דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה" – אין יהודי נחשד ח"ו שתפלתו היא באופן ד"אחד בפה כו'", היינו, שבפיו אומר "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא", ובמחשבתו חושב שזה יהי' למחרת, ויש מחר לאחר זמן ח"ו! – אלא ודאי מקוה באמת שמש"ח צדקנו יבוא "היום", ומיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

תיכף בביאתו יהיו עסוקים בעיקר לשמוח בשמחת הגאולה

והעיקר – שכל זה ימהר ויזרז עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, ביום השבת זה.

ובנוגע לשקו"ט בענין תחומין – כשיבוא משיח צדקנו יבאר ויתרץ כל פרטי הדברים בזה תיכף ומיד, או לאחרי משך זמן, כיון שתיכף בביאתו יהיו עסוקים בעיקר לשמוח בשמחת הגאולה, וכאמור, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תש"נ – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א י"ה"ר שתיכף ומיד יקויים העיור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב

[. .] ע"י שעבוד הלב והמוח נעשה ביטול היצר דהיפך הטוב "בכל לבבך, בשני יצריך", עד שבאים לדרגת העבודה ד"בכל מאדך".

ועוד ועיקר – שע"י מבטלים את כל המציאות דלעו"ז, עד לביטול הגלות והבאת הגאולה, כפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מיד הן נגאלין".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בודאי כבר כלו כל הנשמות שבגוף!

ולהעיר, שמכיון שבזמן הגמרא כבר "כלו כל הקיצין", הרי, בהכרח לומר שבזמן הגמרא כבר כלו כל נשמות שבגוף, אלא מאי (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר): מכיון שבמשך הדורות נולדו עוד ריבוי בני, מובן, שניתוספו עוד נשמות באוצר ששמו גוף (ולהעיר גם מענין הגלגולים כו); אמנם, לאחרי שנולדו כל בני במשך כל הדורות שבינתיים עד לימינו אלו, כולל גם אלו שנולדו אתמול והיום – בודאי כבר כלו כל הנשמות שבגוף, ומכיון שכן, צריך משיח צדקנו לבוא תיכף ומיד, בעיצומו של יום השבת!

(משיחת ש"פ שמות, כ"ג טבת, מבה"ח שבט ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

צריכים רק לדפוק על השולחן ולצעוק "דאלאי גלות"...

. . בנוגע לחיוב דכאו"א מישראל ללמוד כל התורה כולה – מבואר בהלכות ת"ת שיכול להיות "בגלגול זה או בגלגול אחר". אמנם, בימינו אלה, סוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה – אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר... ויתירה מזה: אי אפשר לסמוך על הרגע שלאח"ז, שהרי יתכן שמישיח צדקנו יבוא ברגע זה ממש! – צריכים רק לדפוק על השולחן ולצעוק "דאלאי גלות"...

. . ומכיון שבימינו אלה – לאחרי אריכות הגלות כו' עד עתה – כבר נתבררו כל הניצוצות כו', הרי בודאי שכבר נשלמה כוונת הגלות, ובמילא – "דאלאי גלות!"

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

שהענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נתקנו כבר ע"י עבודת התשובה¹⁰, כיון שע"י ניתוסף עילוי גדול יותר בעבודה ד"ועשה טוב".

ומזה מובן שענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור¹¹, וניצון משה שבכאו"א מישראל¹², מכריז, שכבר נשלמה העבודה בעניני התומ"צ, ומוכנים להכניסה לארץ¹³ בגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע – וארא:

בהתחלת פרשת וארא משיב הקב"ה על טענת משה (בסיום פרשת שמות¹⁴) "והצל לא הצלת את עמך", ותוכן המענה, שהקב"ה מקבל טענתו הצודקת של משה וגואל את בני – "לכן אמור לבני ישראל אני הוי' והוצאתי גו' והצלתי גו' וגאלתי גו' ולקחתי גו' והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה גו"¹⁵.

ומקדים לזה "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי' לא נודעת

(10) כולל גם תיקון החטא הכי חמור – "די זהב", "הוכיחן על העגל" (ר"פ דברים ובפרשי') – כמש"נ "סלחתי לדברך" (שלה יד, כ. וראה לק"ש חכ"ד ע' 570 הערה 10. וש"נ).

(11) ראה תקו"ז תס"ט (קייב, רע"א. קיד, רע"א). ב"ר פנ"ו, ז. זח"ג רעג, א.

(12) שפועל בעבודת כאו"א מישראל שענין היראה נעשית אצלו "מילתא זוטרת" כמו אצל משה (ראה תניא פמ"ב).

(13) ואילו זכו – היתה הכניסה לארץ בפעם הראשונה באופן שאין אחרי גלות (ראה זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב. ועוד).

(14) ה, כג.

(15) ו, ו-ח.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר"ח שבט – "ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר רב לכם שבת בהר הזה פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי וגו' ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדול נהר פרת", "ראה נתתי לפניכם את הארץ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם גו"⁷.

כלומר, בר"ח שבט מכריז משה רבינו שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים ונשלם הענין דמתן-תורה ("בחורב") – כל ד' הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משנה תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב בהתחלת משנה תורה – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל":

"אלה" – מדבר על דבר הנראה ונגלה, שמראה באצבע ואומר "אלה". ובנדוד – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" – שכל דברי התורה הם בגילוי לכל בני; והגילוי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשט רמז דרוש סוד, היינו, לא רק חלק הפשט שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד"בן חמש שנים למקרא⁸, אלא גם חלק הרמז והדרוש ועד לחלק הסוד – כי, ההלכה למעשה שהוא העיקר (שמתגלה לכאו"א מישראל) מתאימה ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובזה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דבני בכל עניני התומ"צ, אשר, עיקר העבודה ושלימותה היא בקו ד"עשה טוב", ומזכירים ברמז גם הקו ד"סור מרע" (כמבואר בפרש"י⁹ "דברי התוכחות . . (ש)הזכירן ברמז"),

(7) דברים שם, ו-ח.

(8) אבות ספ"ה.

(9) ר"פ דברים.

לחודש⁹ . . הואיל משה באר את התורה¹⁰, ”בשבעים לשון”¹¹ (תוכן עבודתו של בעל ההילולא בהפצת המעיינות חוצה בשבעים לשון¹²) – לעורר ולחזק איש את רעהו בכל הענינים האמורים, ובמיוחד בזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד.

וכן יש לעורר ע”ד ההכנות לעריכת ההתוועדות הדעשירי בשבט – שבואי תהי’ ביחד עם בעל ההילולא, נשיא דורנו בראשנו, ומשה ואהרן (”הם המדברים גו’ להוציא את בני ישראל ממצרים”¹³) עמהם¹⁴, כיון שתיכף ומיד ממש, ביום הש”ק פרשת וארא (לפני התחלת הקריאה בפרשת בא), יוצאים כל בני” מהגלות, ”בנערינו ובזקינינו גו’ בבנינו ובבנותינו”¹⁵ (כפי שקורין במנחה), ובלשון המדרש¹⁶ ”ראובן ושמעון סלקין”, העלי’ דכל בני ישראל מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם העלי’ דבני ישראל לדרגת האבות¹⁷, העצם דישאל כפי שהם חד עם עצמותו ית’, ובוה גופא בעילוי אחר עילוי עד אין סוף, כמ”ש¹⁸ ”ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון”, בביהמ”ק השלישי והמשולש, ”מקדש אדני- כוננו ידך”¹⁹.

(משיחת ש”פ וארא. כ”ח טבת, מבה”ח שבט ה’תשנ”ב – מוגה)

- (10) דברים א, ג-ה.
- (11) פרש”י שם, ה.
- (12) ראה לקו”ש חלו”ר ר”ח שבט תש”נ ס”ו. וש”נ.
- (13) פרשתנו ו, כז.
- (14) ראה יומא ה, ב. תוד”ה אחד – פסחים קיד, סע”ב.
- (15) בא וי”ד, ט.
- (16) ויק”ר פל”ג, ה. וש”נ.

(17) ומודגש ביותר בשנה זו, ה’י’ תהא שנת נפלאות בכל, ”בכל מכל כל” – מעלת האבות שהטעימן הקב”ה בעוה”ז מעין העוה”ב (כנ”ל ס”ז [סה”ש תשנ”ב ח”א ע’ 1262]).

- (18) תהלים פד, ח.
- (19) בשלח טו, זי.

(9) להעיר מהשייכות דר”ח שבט (חודש החמישי בחדשי החורף) לר”ח מנחם-אב (חודש החמישי בחדשי הקיץ), יום ההילולא של אהרן הכהן, גמר ושלמות עבודתו של אהרן במשך כק”ש שנה** באופן ד”אורה שלום ורוחף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (אבות פ”א מי”ב), שבאופן כזה צריכה להיות עבודת כאו”א מישראל, ”הוי מתלמידיו של אהרן” (אבות שם), כמודגש במיוחד באופן עבודתו של בעל ההילולא דעשירי בשבט.

(** להעיר מהשייכות לאמירת הלל בראש חודש – ינמצא עוניו בכל ההלל הללוייה נאה ושלש ועשרים פעמים, סינון להם שנותיו של אהרן (תנבים הלי’ חזונה פ”ה ר”ב. וראה לקו”ש ח”א ע’ 229 ואילך).

להם”¹⁶, ”לא נכרתי להם במדת אמיתית שלי . . הבטחתי (לתת את ארץ ישראל) ולא קיימתי”¹⁷, ”נדרתי להם ולא קיימתי”, ועתה יקיים תיכף הקב”ה את הבטחתו להביא את בני” לארץ ישראל, לאחר ה”הקדמה ד”אמור לבני ישראל אני הוי”:

מבואר בדרושי חסידות¹⁸ ש”אני הוי” הוא הגילוי דמתן תורה, וזהו ”וארא את אברהם גו’ ושמי הוי’ לא נודעתי להם”, שלהאבות שהיו לפני מ”ת לא נתגלה שם הוי’ לאמיתתו כפי שנתגלה לבני” במ”ת, כהמשך הכתוב ”לכן אמור לבני ישראל אני הוי”.

ועפ”ז יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש”שמי הוי’ לא נודעתי להם” לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק לאחר גילוי שם הוי’ במתן-תורה מתקיימת ההבטחה ”והבאתי אתכם אל הארץ”) – כי, במתן-תורה בטלה הגזירה דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים¹⁹, ואז יכולים בני” להכנס ל”ארץ כנען” ולעשותה ”ארץ ישראל”, כולל גם כללות מעשינו ועבודתנו בבירור העולם, שהעולם כולו יהי’ בבחינת ”ארץ ישראל” – דירה לו ית’ בתחתונים²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור²¹ – מתגלה מענה הקב”ה על טענתו

- (16) שם, ג.
- (17) פרש”י שם, ג-ד.

(18) תו”א פרשתנו נו, סע”א ואילך. ובארוכה – תו”ח שם פ, א ואילך. ובכ”מ.

(19) תנחומא פרשתנו טו. שמור”ר פ”ב, ג. ועוד.

(20) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ”ו. ובכ”מ.

(21) נוסף על קריאתה ביחיד – שחיב להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ה, סע”א. שו”ע אדה”ז או”ח ר”ס רפה). בערב שבת (שם טו), ועכ”פ קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס”ה).

של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו”א מישראל, שאף ש”מאז באתי גו’ לדבר בשמך”, בני” מקיימים מאז התומ”צ, מ”מ ”הצל לא הצלת את עמך” (כמדובר בהתוועדות שלפנ”ז²²) – שכוון שכבר ה’ הגילוי דמתן-תורה, וחזר ונשנה²³ ריבוי פעמים ב”זמן מתן תורתנו” בכל שנה ושנה²⁴ (יותר מג’ אלפים וג’ מאות פעמים שנים²⁵). יש לבני” כל עניני התומ”צ בשלימות, ובאופן גלוי, ”וארא”²⁶, ולכן מבטיח הקב”ה שתיכף ומיד גואל את בני” מהגלות, ”והוצאתי גו’ והצלת גו’ וגאלתי גו’ ולקחתי”²⁷, ד’ לשוונות של גאולה²⁷, ”והבאתי אתכם אל הארץ”, לשון חמישית, שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה²⁸, גאולה שאין אחרי’ גלות²⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש”עשתי עשר חודש באחד לחודש” חל בשבת פ’ וארא – שגמר ושלמות העבודה (מ”ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית

(22) שיחת ש”פ שמות – סה”ש ה”תש”נ ח”א ע’ 241-2.

(23) ובאופן נעלה יותר – ”מעלין בקודש”.

(24) נוסף על הענין דמ”ת בכל יום, כמארז”ל (שו”ע אדה”ז או”ח סימן סו ס”ב) ”בכל יום יהיו בעיניך כחדשים”, ועד ל”חדשים” ממש (פרש”י תבוא כו, טז. ועוד).

(25) ראה ס’ השיחות תשמ”ח ח”א ע’ 280 ואילך. וש”נ.

(26) וכפירוש רש”י: ”וארא, אל האבות” – שבוה נרמזת השייכות לכאו”א מישראל, שהגילוי ד”וארא” קשור (לא כ”כ עם מעלתם ועבודתם הפרטית של אברים יצחק ויעקב, אלא) עם היותם ”אבות” דכאו”א מישראל, שמנחילים הענינים שלהם לבניהם אחריהם. ”מעשה אבות סימן לבנים”, היינו, שהגילוי שהי’ אצל האבות נמשך לכאו”א מישראל. ויתירה מזה – בתוספת גילוי שם הוי’ שבמ”ת.

(27) ירושלמי פסחים פ”ה ה”א. שו”ע אדה”ז או”ח סתע”ב סי”ד.

(28) ראה תו”ש עה”פ (סקל”ח), ובמילואים לשם (ע’ קיא). וש”נ.

(29) מכליתא בשלח טו, א. ועוד.

מבצע מיוחד ל”שנת המאה” – שנת ”הקהל”

- ◆ מי שיתרום הקדשה שבועית על גבי כל הקונטרסים ”יחי המלך” בשבוע אחד, יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, וכן מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
 - ◆ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות), ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!
- לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו”ל (פרטים בע’ 2)

מה פועלת הידיעה שתיכף ומיד נכנס נשיא דורנו ומביט על כאו”א מהחסידיים?

ובנוגע* לפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט – צריך כאו”א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס”י¹, ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא הדור, ”הנשיא הוא הכל”², שבכאו”א - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, ע”ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור³, גואל ראשון הוא גואל אחרון⁴ - שענינו העיקרי ”להביא לימות המשיח”⁵ בפועל ממש.

להוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו (כיון ש”הקיצו ורננו שוכני עפר”⁶) ומביט על כאו”א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו’, מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשיו ועבודתו.

וכדאי ונכון לערוך התוועדויות מיוחדות – החל מיום הש”ק מברכים חודש שבט (נוסף על ההתוועדות שבכל שבת ושבת, ש”נאמר בפרשת שבת ויקהל משה . . להקהיל קהילות⁷ בכל שבת להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים”⁸), ובפרט בראש חודש שבט (נוסף על הנהוג לאחרונה בכל ראשי חודשים), ”בעשתי עשר חודש באחד

והשלימה מודגש הן בפרשת השבוע והן בתוכנו של היום³⁰, כנ”ל.

ד. . . האמור לעיל שבר”ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ’ וארא) מודגשת השלימות שמתן-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלימות מעשיו ועבודתו בקיום התומ”צ וההכנה לגאולה האמיתית והשלימה – מודגש ביותר בשנה זו:

. . . בעשירי ל”עשתי עשר חודש” השתא מלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ”ק מו”ח אדמו”ר כנשיא התשיעי³¹, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עניני התומ”צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש”נתן ה’ לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע”, ”קאי איניש אדעת’ דרבי”.

ובעמדנו ”בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש”, ”ראש³² חודש” שכולל כל ימי החודש³³, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי קדש) – **מכריז משה רבינו שבדורנו**, כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, ועד”ז ניצוץ משה שבכאו”א מישאל:

(30) ולהעיר, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות עינים של ר”ח ושבט (בכל ר”ח ובכל שבת); **ראש חודש** – שקשור עם חידוש הלבנה, ודוגמתו בישראל, ”שדומין ללבנה” ”מונין ללבנה” (ראה סוכה כט, א. ויעוד) – ש”עתידיים להתחדש כמותה” (סנהדרין מב, א) בגאולה העתידה. **ושבת** – שהוא מעין ודוגמת ”יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים” (תמיד בסופה). ובהדגשה יתירה – בצירוף שניהם יחד.

(31) נוסף על השלימות דארבעים שנה בכל עניני עבודתו במשך נשיאותו (שלשים שנה) בחיים חיותו בעלמא דין כנשיא השמיני.

(32) ראה לקו”ת דרושי ר”ה נח, א ואילך. עט”ר שער ר”ה בתחלתו. ובכ”מ.

(33) ובהדגשה יתירה – כשחל ביום השבת, ש”כל מלאכתך עשוי”, כולל גם ה”מלאכה” הדתכללות והנהגת כל ימי החודש בר”ח (כשחל בשבת).

”רב לכם שבת בהר הזה”, ”הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו”³⁴, כבר נשלמו כל מעשיו ועבודתו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, ”אלה הדברים”, ולאידך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבודאי נתתקנו ע”י התשובה, ובפרט ע”י הפעולה ד”שאו את ראש בני ישראל” ע”י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ”ק מו”ח אדמו”ר³⁵ – מזכירים ברמז בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא.

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ”ק מו”ח אדמו”ר, בהכרזתו – **”פנו וסעו לכם גו’ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה’ לאבותיכם גו’** – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי שלימות הגילוי דבחי’ אחד עשר³⁶, ”אתה הוא חד”, ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – **”והבאתי אתכם אל**

(34) דברים א, ו ובפרש”י.

(35) ומודגש בשמו (הראשון) – יוסף, ע”ש ”יוסף ה’ לי בן אחר”, ש”מ”אחר” נעשה ”בן”, ובפרט ש”אחר” שנאמר בכתוב (בדברי רחל) קאי על **בנימין**, היינו, ”אחר” דקדושה, בערך יוסף, צדיק עליון, ובנימין צדיק תחתון (זח”א קנג, ב).

(36) ועפ”ז יומתק שההכרזה על זה היא בארבעים שנה **בעשתי עשר חודש** – לרמז על גילוי בחי’ ”אחד עשר” בגאולה העתידה.

ויש להוסיף ולהמתיק עוד יותר – שהעבודה דדור התשיעי (לאחרי הסתלקות כ”ק מו”ח אדמו”ר) מתחילה (בעיקר) מהיום שלמחרת יום ההסתלקות (כי יום ההסתלקות עצמו שייך עדיין לתקופת חיותו בעלמא דין) – י”א שבט, יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוגמתו בנוגע לשנים (ארבעים שנה) – שמתחיל (בעיקר) לאחרי סיום שנת ההסתלקות – בשנת תשי”א.

ולהעיר שמצינו דוגמתו גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחרי הכרזת משה בר”ח שבט דשנת הארבעים – פנו וסעו לכם גו’ בואו ורשו את הארץ” (שאלו זכו היתה גאולה נצחית) – ”והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון” (יהושע א, יא), ועפ”ז, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה להכניסה לארץ (שהרי היום שעלו מן הירדן שייך גם לתקופה שלפנ”ז)

(* קטע נוסף משיחה זו נדפס בע’ 8 בגליון זה.

(1) לשון אדה”ז באגר”ק סי’ ז’ ז”ך.

(2) פרש”י חוקת כא, כא.

(3) ”אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא” (תקו”ז תס”ט), ”ואין דור שאין בו כמשה” (ב”ר פנ”ו, ז).

(4) ראה שמור” פ”ב, ד. זח”א רנג, א. לקו”ש חי”א ע’ 8 ואילך. וש”נ.

(5) משנה ספ”ק דברכות. וראה גם קונטרס משיחות ש”פ חיי שרה, וש”פ שמות שנה זו (ס”ה) תשנ”ב ח”א ע’ 111 ואילך. ע’ 245 ואילך).

(6) ישע”י כו, יט.

(7) ו”ל שקאי על האנשים והנשים והטף, כמו ”ויקהל משה” שנאמר בנוגע לציווי נדבת המשכן שהשתתפו בזה האנשים והנשים (ויקהל לה, כב ואילך), ”הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמם ובממונם אנשים ונשים כמקדש המדבר” (רמב”ם הל’ ביהב”ח פ”א הי”ב), וגם הטף, שגם הם השתתפו בנדבת המשכן* (אדר”ל רפ”א).

(8) שו”ע אדה”ז או”ח סר”צ ס”ג (מיל”ש ר”פ ויקהל).

(* אף ש”אין מבטלין יתירות של בית רבן לבנין (תנבים שם).

וזוהי הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל"⁷ – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'!? – אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור – ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה!"

כלומר: אע"פ שבדאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה⁸ [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] – אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה!"

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה!"

טענתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בעיני האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מ"טו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

וענין זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות... (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה"⁸ – ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

[. . .] וזוהי כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו השלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של ראי', ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

(8) פרש"י בפרשתנו ו, ט.

(7) קהלת ד, יג. וראה זח"ב לג, ב.

הארץ", לשון חמישית של גאולה, הקשור עם בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תש"נ ("הי' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף הששי, נמצא, ששנת תש"נ היא חצות יום הששי³⁷, או שעה שלישית אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת³⁸ ("יום שכולו שבת"³⁹).

* * *

ה. ובאותיות פשוטות – בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בני" באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁰.

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר – הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות⁴¹ עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת

הוא יום י"א לחודש הראשון*.

(37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) הגילוי דשבת (ראה פנ"ח שער השבת פ"ג. שעה"כ ענין ליל ו'. שו"ע או"ח סרנ"א ובט"ז שם. ועוד).

(38) להעיר גם משיחת ליל א' דחגה"ש תש"ט (נדפס בסה"מ תש"י ע' 245), שעכשיו (בשנת תש"ט) הוא ערב שבת אחר חצות. ובאגרות קורש אדמו"ר מוהר"י"צ ח"א ע' תקלא: ערב שבת לפני הדלקת הנרות, פאָרנאַכט.

(39) תמיד בסופה.

(40) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(41) גם לאחרי כל הביאורים שבה, כידוע מאמרו של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתארך מאד" (מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. וש"נ, וכיו"ב).

(* להעיר משייכותו לחודש שבט - להדעות שמוני החזשים נכון למנין השבטים כסדרם בקרבנות הנשיאים (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 316. וש"נ).

סוטה וכיו"ב), וכבר בזמן הגמרא "כלו⁴² על הקיצין"⁴³, וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי ישראל בדורות שלאח"ז⁴⁴ – לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבני" בביאת המשיח. ואדרבה – אריכות הגלות מוסיפה בהצעקה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "והצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בני" תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים⁴⁶ והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו.

(42) סנהדרין צז, ב.

(43) ויל' הפירוש ד"כלו" – גם מלשון כל ושלימות, שכל עניני העבודה הקשורים עם ה"קיצין" היו בשלימות, ואעפ"כ, עדיין לא בא.

(44) ולדוגמא – במאמרו הידוע של רבינו הזקן ד"ה ואת האלף (מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ריש ע' תכא). ולהעיר גם מהמבואר במאמרו של רבינו הזקן בענין ריבוי והתאחות הקיצים (מאמרי אדה"ז הקצרים ס"ע תקלט. וש"נ).

(45) כדברי אדמו"ר מהר"ש – בהמשך לדברי הצ"צ שה"קץ" שזכר במאמר הנ"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" – שצריכים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד).

(46) והדגשה יתירה בנוגע לנשי ישראל – כמאז"ל (סוטה יא, ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל (ל"ת וס"ל שמות ג, ד. ועוד) שדור האחרון של הגלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מובן, שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בשכר נשים צדקניות שבדורנו.

השלימות דיום השבת

שחל ביום כ"ח טבת

ענינו של יום ההילולא - כמ"ש רבינו הזקן¹ בתניא² ש"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד³ כל ימי חייו⁴. . מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . ופועל ישועות בקרב הארץ⁵, ועוד ועיקר, שכולל הנתנית-כח על המשך הצמיחה ביתר שאת וביתר עוז לאחר הסתלקותו כתוצאה מהזריעה ד"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו"⁶, עד להצמיחה והגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בדורנו זה (דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה), כעדותו של נשיא דורנו שכבר כלו כל הקיצין, והכל מוכן לסעודה דלעת"ל, שולחן-ערוך עם הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר.

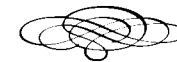
(משיחת ש"פ וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) השעלי' והשלימות ("ויכולו") דיום ההילולא שלו - כ"ד טבת - ביום הש"ק זה.

ולהעיר מהשייכות דכ"ד טבת לענין הגאולה - "טבת" הוא "ירח שהגוף נהנה מן הגוף" (מגילה יג, א), שלימות היחוד והגוף שלמעלה (עצמות ומהות) עם הגוף דלמטה (העצם דישראל), בב' האופנים ד"כד" ("כ"ד"), "כדכד", "כדין וכדין", מלמעלה למטה ומלמטה למעלה, שיהי' לעתיד לבוא (ראה לקו"ת ד"ה ושמת' כדכד פ' ראה כו, ג ואילך).

ושלימותו ביום השבת שחל (בשנה זו) ביום כ"ח טבת*, שמורה על ה"כח" (תוקף וחוזק) ד"טבת".

(* להעיר, שכ"ח טבת הוא יום הולדתו של אבי מורתי ע"ה, ששנה זוהי, ע"ש כו' ועד ע"ש אצו של שמואל, סיום וחותם תפלתו "יתן עוז למלכו וירם קוין משיחו" (ש"א ב, י"ז).

הגאולה ישנה כבר עתה

כאשר יודעים שהגאולה, עד לדרגא הכי נעלית שבה, ישנה כבר עתה, והיא צריכה רק להתגלות בפועל, אזי הרבה יותר קל לעבור את כל ההעלמות והסתרים שבעוה"ז בכלל ובזמן הגלות בפרט, ובדורות האחרונים בפרטי פרטיות.

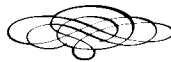
מלבד זאת, הרי ידוע שכל המניעות ועיכובים שישנם על עניני תומ"צ, אינם מציאות אמיתית ח"ו, אלא רק העלם והסתר בכדי לגלות כחות פנימיים יותר ("טיפענרע כחות") בעבודת ה',

ויתירה מזו, מצד הגאולה, שבאמת לאמיתו הרי ישנה כבר עכשיו, הרי גם ההעלמות והסתרים כבר הוסרו עתה.

וכאשר יודעים שהם דמיון בלבד, ולא מתפעלים מהם אלא הולכים עם תוקף דקדושה, מתבטל ההעלם גם לעיני בשר, ונהי' "לטב עביד" ואזי גם זו לטובה¹.

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשי"ד - מוגה*, תרגום מאידית)

(1) ראה לקו"ש ח"ב ע' 393 ואילך. (* השיחה נדפסה בלקו"ש ח"א ע' 127. המו"ל.

צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!

א. בהאמור לעיל¹ ישנה הוראה נוספת - שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו - אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"², ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו - כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! - "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות - "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"³, וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת - אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה - הרי ידוע מה שאמרו חכמים⁴ "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות - כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' - הנה בהיותו "אומן במלאכתו"⁵, ובאופן ד"הנחש הי' ערום"⁶, הרי ע"י הערמוניות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות - שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

(1) ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" - שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים וכו' - נתבאר לפניך בהשיחה "התנועעויות" תשמ"ג ח"ב ס"ע 824 ואילך).

(2) שמות ה, כב.

(3) ברכות ג, סע"א.

(4) מגילה יב, ב.

(5) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו', וראה.

ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

(6) בראשית ג, א.